

Andra söndagen under året 2022

Kyrkan är alltid beroende av att den helige Ande uppväcker olika nådegåvor och tjänster bland oss. Därför är det så viktigt att vi alla är medvetna om detta och lär oss att lyssna till Andens stilla och försynta röst, som samtidigt kan vara väldigt tydlig och rakt på sak. Inte minst i tider av kris och svårigheter är det nödvändigt att lyssna in det budskap som den helige Ande vill förmedla. Gud överger aldrig sin kyrka utan leder henne genom allt det som händer på Kristi väg. Men det gäller att ta till sig denna ledning, i stort som i smått. Gud har alltid omsorg om sitt folk. Hela Bibeln vittnar om detta, men han förväntar sig också trons lydnad, självutgivande kärlek och tillitsfullt hopp. Just nu kämpar många med en slags kollektiv depression, som pandemin har medfört. Gud tycks för många långt borta och allt är bara så jobbigt. Som troende kan man också känna sig dubbelt främmande i en sekulär och oförstående omgivning.

Det är just här och nu som vi får öppna oss för de nådegåvor, tjänster och verksamheter som den helige Ande vill uppväcka i kyrkan och ibland oss. ”Nådegåvorna är olika, men Anden densamme. Tjänsterna är olika, men Herren densamme. Verksamheterna är olika, men Gud är densamme, han som verkar i allt och överallt” (1 Kor 12:4-6). Som Kristi vänner och medarbetare är vi alla delaktiga av allt detta. Vi har alla fått del av Guds nåd för att hjälpa till att bygga upp kyrkans gemenskap, ja, hela den mänskliga gemenskapen. Vi är inte bara åskådare till det som händer utan aktörer i det som en teolog har kallat *Theodramatik*. Trots allt motstånd är det alltid Gud själv som genom sin försyn leder historiens dramatiska gång. Han vill använda oss för att förverkliga hans vilja, hans frälsningsvilja just i den konkreta situation där vi lever och verkar. Därför har han rustat var och en av oss med Andens nådegåvor, som hjälper oss att forma verkligheten enligt hans plan och vilja. ”Hos var och en av oss framträder Anden så att den blir till nytta” (1 Kor 12:7). Det är ett av livets största glädjeämnen när det går upp för oss att vi är indragna i detta heliga skeende, att vi har en underbar tjänst och verksamhet att utföra. Det behöver inte vara något storstilat eller uppseendeväckande: att tjäna sin nästa i nöd utan åthävor, att besöka gamla och sjuka, att dela med sig av sin lilla pension. Den helige Ande kan använda oss på tusentals olika sätt, bara vi har öron att lyssna med och ögon att se med – och framför allt ett hjärta som brinner av kärlek till Gud, till kyrkan, till varje människa som kommer i vår väg.

Jungfru Maria är och förblir den stora förebilden på en människa som har lärt sig att lyssna till Andens försynta och späda röst och med trons lyhördhet och överlåtelse ställa sig helt till förfogande för Guds plan. Vid bebådelsen ser vi detta med all önskvärd tydlighet. Därför behöver vi Jungfru Marias förbön och stöd för

att kunna ta till oss den helige Andes ingivelser och impulser. Johannes av Korset påpekar att Maria som den obefläckade var befriad från arvsynnen och därför kunde hon utan svårighet omedelbart känna igen Andens ingivelse. För oss kan det vara lite svårare, men vi får lita på att Anden kan få oss att öppna oss för vad han vill göra med och genom oss. Maria ger oss i dagens evangelium ett bra råd för hur vi skall känna igen att en ingivelse verkligen kommer från Gud: ”Gör det han säger åt er” (Joh 2:5). Anden vill bara förtydliga och peka på det som Gud har sagt oss genom sitt heliga Ord, det Ord som blivit kött i Jesus Kristus.

Bröllopet i Kana visar oss hur Gud ingriper konkret i det vanliga livets alla omständigheter. ”Så gjorde Jesus det första av sina tecken; det var i Kana i Galileen. Han uppenbarade sin härlighet, och hans lärjungar trodde på honom” (Joh 2:11). Jesus är alltid med oss. Han vill uppenbara sin härlighet och omsorg om oss just där vi befinner oss. Han vill använda oss alla för detta ändamål. I Kana var det Jungfru Maria som genom sin bön fick bli ett redskap för Jesu omsorg om detta brudpar. Deras bröllopsfest måste bli lyckad. Vatten blir till vin för att rädda situationen. Just detta pekar på Jesu omsorg om oss i vardagens alla situationer, hur små och obetydliga de än kan tyckas. Det är också på så sätt som vi kan agera och engagera oss. Ingenting är för smått eller obetydligt. Som döpta får vi förvalta Guds omsorg och kärlek i vardagens alla små händelser, problem och konflikter. Leds vi av Andens och hans nådegåvor kan det ske stora ting också i det lilla. Ett leende kan ändra atmosfären i en spänd situation. Ett gott ord kan förjaga de onda och fula orden. Den helige Ande vill använda oss för att förvandla jordens ansikte, men vi får börja på den lilla fläck av jordens yta där vi har hamnat.

I Kana blev vatten till vin. Varje gång vi firar eukaristi blir vin till Kristi blod och bröd till Kristi kropp. Kristus håller på att förvandla vår jordiska verklighet, så att den himmelska härligheten kan stråla fram allt mer och mer. Vi är delaktiga av detta. Vi får låta oss förvandlas från syndare till heliga, dag efter dag, stund efter stund. Anden är oavlåtligt verksam i oss, i kyrkan, i världen. Vi lever i en sakramental verklighet, där allt i sista hand pekar vidare på Gud. Brudparet i Kana pekar på Kristus och kyrkan. Brudgum och brud pekar vidare på ett större mysterium. Äktenskapet är ett sakrament, där en man och en kvinna får återspegla Guds eviga och trofasta kärlek till sitt folk som vi ser redan i Höga visan. Kristus-Brudgummen förblir ständigt trogen sin brud-kyrkan. Vad som än händer kan han inte överge henne. Det måste vi komma ihåg i svåra tider. Som lemman i kyrkan är vi ständigt föremål för denna trofasta och eviga kärlek. Den insikten kan förvandla hela vårt sätt att tänka och handla. ”Som en brudgum fröjdar sig över sin brud, så skall din Gud fröjda sig över dig” (Jes 62:5). Det är Andens stora uppgift att påminna oss om detta och så hjälpa oss att bli kvar i Kristus och ledas av hans Ande.